Mizah

Alhamdülillâh Suphi Parti kuracakmış !

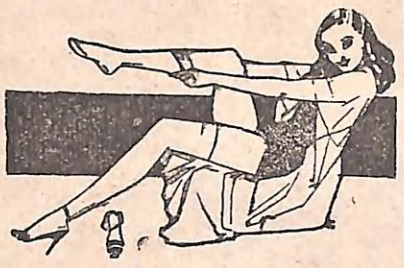

Adamına göre

Genç kız, orta yaşlı bir adamla evlenmeye karar vermişti, arkadaşları:

— Ne yapıyorsun, Neclâ! dediler. O adam senin için koca sayılamıyacak kadar yaşlı...

Neclâ:

— Evet, dedi. Orası öyle amma, yaşlı sayılamıyacak kadar da zengin...

Ayna

Yılbaşı gecesi Belediye gazinosunda iki kadın konuşuyordu:

— Leylânın yeni tuvaletini gördün mü?

Öteki cevap verdi:

— Evet. Nesi varsa ortaya koyuyor.

Suali soran gülümsedi:

— Ya! dedi. Hattâ, zevksizliğini bile.

Niyeti *hayır*...

İki kadın konuşuyordu:

— Ben otuzuma basmadan evvel evlenmek niyetinde değilim.

Öteki ciddî, ciddî cevap verdi:

— Benim de evlenmeden evvel otuzuma basmaya hiç niyetim yok...

Şaka

Delikanlı, kıza evlenme teklif etmişti.

Kız:

— Ciddî olduğunuzu bilsem kabul ederdim.

Diye cevap verdi.

Delikanlı hayret etmişti:

— Ya? Demek şakaya tahammülünüz yok?

Kuş

Hacıağa, son güneşli günlerden birinde Yenicami meydanında dolaşıyor, merdivenlere konan kuşları seyreriyordu. Bir aralık, yanındakilerden birine döndü:

— Ne güzel guş bunlar, değil mi?

Diye sordu.

İstanbullu, onun dilini düzeltmek istedi:

— Bunlara guş değil, kuş denir, ağa!

Hacıağa, hayretle gözlerini açtı:

— Yoh canım Emme de guşa benziyorlar ha

Stop!

Arkadaşımız karikatürist Münif Fehim, yeni tanıştığı bir kadına sordu:

— Kaç yaşındasınız?

Kadın cevap verdi:

— Yirmi yedimi geçtim.

Münif Fehim hayretle gözlerini açtı:

— Peki, ondan sonra niye ilerlemediniz?

Cilâ

Yapı Kredi Bankası İstanbul şubesi müdürü Sermet, yılbaşı akşamı meşhur gazinolardan birine ma'aile gitmişti. Yanlarındaki masayı da bir grup halinde aile dostları işgal etmişti. İki masadaki kavalyeler, hanımları bir bir dansa kaldırıyorlardı. Bir defasında Sermet'e, dansı hemen hemen hiç bilmiyen bir dam düştü. Sık Sık Sermet'in ayağına basıyordu. Kadın bir aralık, Sermet'in boynuna sarıldı:

— Aman! dedi az kalsın düşüyordum. Ne kadar kayıyor. Fazla cilâlanmış galiba?!

Sermet, gülümsiyerek cevap verdi:

— Evet, dedi. Boyacı ayakkabılarımı biraz fazla parlatmış olacak!

Sofrayı kuran...

Elif Nacinin resim sergisi açılırken, Prof. Hilmi Ziya, bir açış söylevi veriyor, resmin fevaidinden, sanatın kavaidinden bahsediyordu. Aradan zaman geçti, konferans uzadıkça uzadı. Bu sırada bir horultu duyuldu.

Hilmi Ziya, uyuyan adamı kestirerek yanında oturan Doğan Nadi seslendi:

— Lûtfen, şu uyuyan adamı uyandırır mısınız?

Doğan Nadiye seslendi:

— Siz uyandırsanız daha iyi edersiniz, üstadım. Çünkü siz uyuttunuz...

Baş başa

Şehir Tiyatrosunda yeni bir facia sahneye konulmuştu ve eser, hakikaten «facia» ydı. İlk akşam, tiyatro heveslileri salonu az çok doldurmuşlardı.

Piyes başladı ve baş kahramanlar olan iki âşık arzı endam ettiler. Âşık, mâşukasını kucaklayıp bir köşeye götürdükten sonra onu bağrına bastı ve:

— Nihayet baş başayız, sevgilim, diye tirada başladı.

Ön sırada oturan Agâh Sırrı Levent bağırdı:

— Siz hele yarın akşamı bekleyin. O zaman tamamile baş başa kalacaksınız.

Başka kapıya

Doktor Hafız Cemal (Lokman hekim) kendisine muayeneye gelen kadını, karşısına oturttuktan sonra:

— Kaç yaşındasınız? diye sordu.

Kadın:

— Yirmi iki, diye cevap verdi.

Hafız Cemal derhal ayağa kalktı:

— Yanlış gelmişsiniz, efendim, dedi. Ben dahiliye mütehassısıyım. Halbuki siz, hafıza noksanlığından muztaripsiniz. Bir sinir doktoruna gitmeniz lâzım.

Tenzilât

Genç kadın, yakaladığı delikanlıdan bahsediyordu:

— Öyle mütevazi bir çocuk ki, görmeyin. Servetini sorduğum zaman «beş yüz bin» dedi. Halbuki başkasından öğrendim: Tam bir milyon liralık bir serveti varmış...

Kızın arkadaşları şaşırdılar:

— Ya? Peki, buna mukabil sen ne yaptın?

Artist Cahide söze karıştı:

— Ne yapacak? dedi. O da onun kadar mütevazi davranmış, yaşının yarısını söylemiştir!

Siyasî lisan

Kadınların ne kadar siyasî olduklarından bahsediliyordu. Biri:

— Bir kadının sözü muamma gibidir, dedi. Onun için, daima tasrih etmesini istemek lâzımdır. Meselâ benim karım: «Annemi göreceğim geldi derse ben hemen: «Bu bana bir tehdit mi, yoksa müjde mi?» diye sorarım.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Nasıl şey o öyle?

Doktor Ali Mazhar Pamir söze karıştı:

— Eğer annesinin yanına gidecekse, müjdedir; annesini eve çağıracaksa tehdit!.

Sayı:. 79 — Cilt: 4 Fiatı 25 kuruş 9 Ocak 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi.
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

Biz ağlamayalım da ...

Galata mevlevîhanesi baş neyzenlerinden biri, dostları tarafından ziyafete çağrılmış. Mevsim yaz. Bahçede, havuzun kenarındaki kameriyeye sofra kurulmuş, başlanmış içilmeye..

Rakı sofrası, ölü evi gibi sükûta bürünmez a. İçlerinden kendine güvenen biri, elini şakağına dayamış ve bu üstat musikişinasın karşısında başlamış bir gazel okumaya.. Herkes, takdir ile kendisini dinlemiş. Gazel bitince, baş neyzenin gözleri sulanmış, içini çeke çeke ağlarken, biri:

— Üstat, demiş. Ne oldunuz?

Gazeli söyliyen, methü sena edileceğini beklerken, dede:

— Nehaventten başladı, hicazda karar kıldı, demiş. Musikimizin bu hale gelmesine ben ağlamıyayım da, kim ağlasın?!

Harbin içindeyken çektiğimiz sıkıntılar kâfi değilmiş gibi, harp sonunda iş başına gelen bütün hükûmetlerin aldığı kararlar, hep milletin aleyhine oldu.

Büyük ümitlerle bel bağladığımız birçok şahsiyetler, sanki inadına yapıyorlarmış gibi, yanlış yollarda yürümeyi itiyat haline getirdiler. Her gün biraz daha ağırlaşan hayat yükü karşısında harpten evvelki yaşayışımızı hatıra getirmemek ve:

— Şimdiki halimize biz ağlamıyalım da kim ağlasın?!

Dememek mümkün mü?

Mizahçı

Slavlar Balkanlardan Akdenize iniyorlar!

ZURNADA PEŞREV

Veremle mücadele

Yazan :
ERTUĞRUL ŞEVKET

Veremle mücadele haftası..

Gazetelerdeki koca koca manşetlere gözüm iliştikçe:

— Ehemmiyeti yok.. diyordum. Milletvekillerinin maaşlarına zam yapıldı amma, işte büyük, muazzam bir memleket meselesi de ele alındı. Veremle mücadele edilecek.

Gözlerimi manşetlerden ayıramıyor, altındaki tafsilâtı okuyamıyor, kafamın içinde bin bir türlü hayaller zıplıyor, bin bir türlü yardım şekilleri canlanıyordu.

— İhtimal, diyordum. Kocaman bir tahsisat ayrılmıştır. Çünkü, bizim memleketimizde veremle mücadele etmek için bol paraya ihtiyaç vardır. Mekteplerdeki fakir çocuklar tesbit edilecek, kenar köşe mahallelerdeki dar gelirli vatandaşlar aranacak, muayenelerden geçirilecek, rontgenleri alınacak; ciğerlerinde karhalar varsa, mikrop dağıtıyorlarsa tecrit edilecekler, hastahanelere yatırılacaklar, ihtimam ve ilâç yüzü görecekler, muntazam ve bol gıda alacaklar; böyle değil de sadece vereme müstait iseler, besiye, istirahate çekilecekler, veremin de, bu korkunç âfetinin de tahribatı önlenecek...

— Kadınların kocalarile kavga etmekten ellerine ne geçiyor bilmem?

— Çok. Kimisinin eline mücevher, kimisinin eline kürk, kimisinin eline de para!

Evet, böyle diyordum. Çünkü veremle bizim memleketimizde bundan başka türlü mücadele edilir mi?

Gözlerimin önüne kuş uçmaz, kervan geçmez mahallelerdeki damına, duvarına gaz tenekesi çakılmış, Belediyenin maili inhidam dediği tek katlı, patevra tahtasından yapılmış kulübeciklerde oturan, yırtık pırtık elbiseli, mütevekkil yoksul kadınlar, onların burnu sümüklü, çıplak ayaklı , soğuktan yüzü gözü mosmor olmuş torunları; kehribar renkli sıska gelinleri; gemi ateşçisi, bakkal çırağı, seyyar satıcı, hamal, kısa ve sık öksürüklü oğulları; dağ başlarındaki tarla işçileri geliyor:

— Oh! diyorum. Kurtuldular. Bu korkunç kış günlerinde ısınmak için artık birbirlerine sokulmıyacaklar. Onlara bol kömür, odun verilecek. Belki aylardır yüzünü görmedikleri tereyağ paketleri kahvaltı sofralarından eksilmiyecek; reçel kavanozları, emirlerine müheyya bir halde mutfaklarında bulunacak; mangallarına konan iskaraların üzerinde lop etli külbastı kalemleri, mis gibi kokularını etrafa yaya yaya çıtırdıyacak, belki de şöyle bir ses işitilecek:

— Kız Zehra, benim pirzolam fazla pişmesin! Kanlı kanlı ateşten al, daha çok hoşuma gidiyor.

Sebzeye, vitamine mi ihtiyaçları var? Veremle Mücadele Cemiyetinin, sabah sabah gelen kamyonunu görmediniz mi? İçi taze soğan, ıspanak, havuç, pırasa, lâhana dolu bir sepetle, bir kucak dolusu portakal ve elmayı şu eve bırakmıştı...

Hani şu: sık sık ve kısa kısa öksüren ve her öksürüşünde de:

— Patla!

Diye bağıran gençce uzun boylu adamı mı soruyorsunuz?

— Zavallını halini hiç beğenmiyordum. İnce hastalığı olduğu belliydi. İhtimal yatağa düşmüştür..

mü, diyorsunuz. Gülerim size.. Ayol o, Verem Mücadele Cemiyetinin bilmem neredeki istirahat kampına gönderildi. İki haftadır orada. Dün genç karısını gördüm : İki kilo aldığını, iştihasının da pek yerinde olduğunu söylüyordu. Karısına demiş ki:

— Burada bir ay daha kalırsam başa güreşirim!...

Böyle düşünüyor, böyle tasavvur ediyordum. Meğer, bunların hiç biri yapılmıyacakmış. Belki hiç biri akla bile gelmemiştir.

Verem Mücadele haftasına girilmiş olması münasebetile Verem Savaşı Derneğinde büyük bir faliyet görülmekteymiş.. Dernek, mekteplerde konferans verecek âzalarını tesbit etmiş.

Ankara radyosunda verem mevzuunda konuşmalar yapılacak, sinemalarda vereme ait bazı öğütler perdede yazılacakmış.....

Yani külbastı, kömür, sebze, meyva, şeker, para yerine bu sefer de nasihat verilecekmiş!...

Verem Mücadele Cemiyeti, galiba şu meşhur Atalar sözünü dahi bilmiyor: «Söz gümüşse, sükût altındır.»

Buy-ı gül taktir olunmuş nâzın işlenmiş ucu
Biri olmuş hûy birisi destimal olmuş sana.

Nedîm

— Mebus değilim, Vekil değilim... Ne diye etekliyorsun beni?

— Efendim, Allah âlâ etsin, kömürcüsünüz ya!

— Betarz-ı Kudemâ

İstemem hattâ kral olmak

İişmdir gerçi daim gark-ı derya-yı hayal olmak
Değil lâkin şiarım tâbi-i fikr-i muhal olmak

Bir on bin yüz adetlik bankonotum olsa kâfidir
Kanaatperverim ben, istemem Karunu misal olmak

Takazasından erbab-ı sualin kurtuluş güçtür
Kolaydır şimdi amma sahib-i cah ü celâl olmak

Hemen hiç durmayıp git, intisap et fırkai halka
Dilersen âlemi fânide sen âsude hal olmak

Tutup yer yer apartmanlar bina etmek için zira
Gerektir kâselis sofrai bezmi rical olmak

Hazer kıl varsa aklın iktisabı ilim ü irfandan
Muazzam bir kabahattir bugün ehli kemal olmak

Yanılsan ezkaza bir yerde bahsetsen hakikatten
Muhakkaktır hemen maruz-ı tahkir ü sual olmak

Ben'im serdarı ahrar ey kalem, takbili damenle
Değil bir saylav olmak, istemem hattâ kral olmak

Râsıd

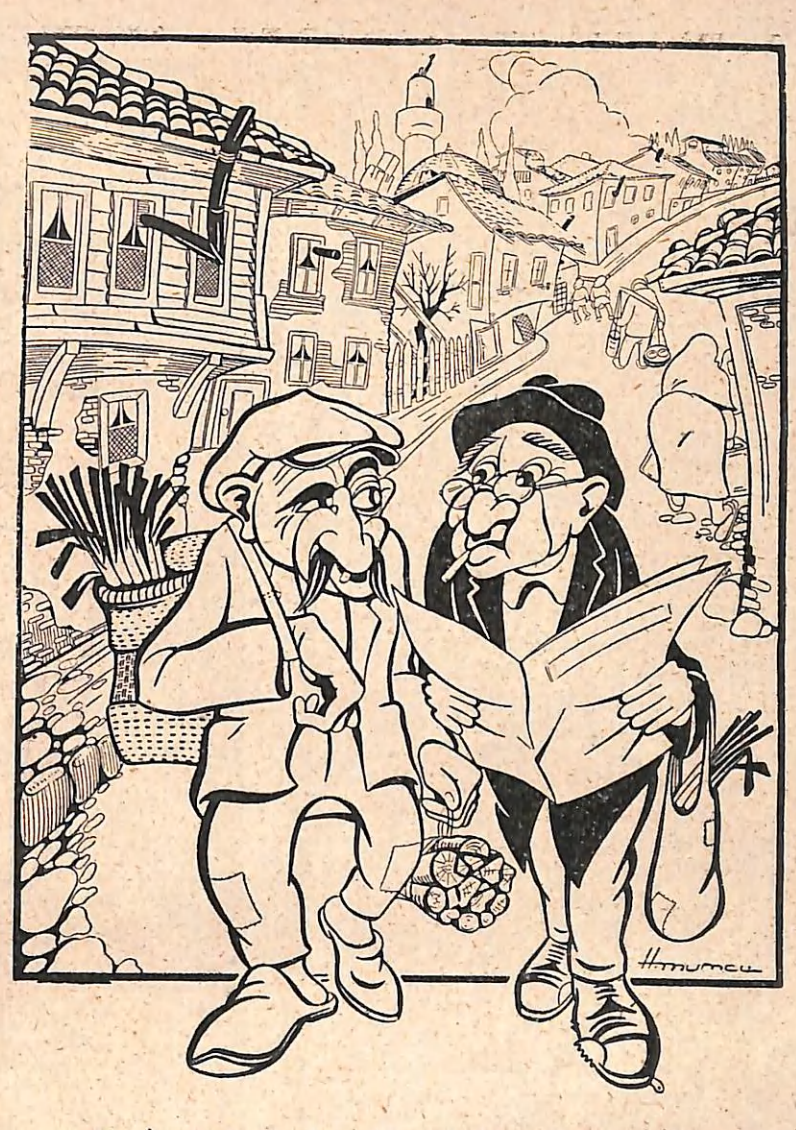

— *Şu İstanbula gelen Amerikalıları mutlaka bizim sokaktan geçirmeliler..*
— *Sokağımızın tarihî bir kıymeti yok ki..*
— *Halimizi görürlerse belki yardımı arttırırlar.*

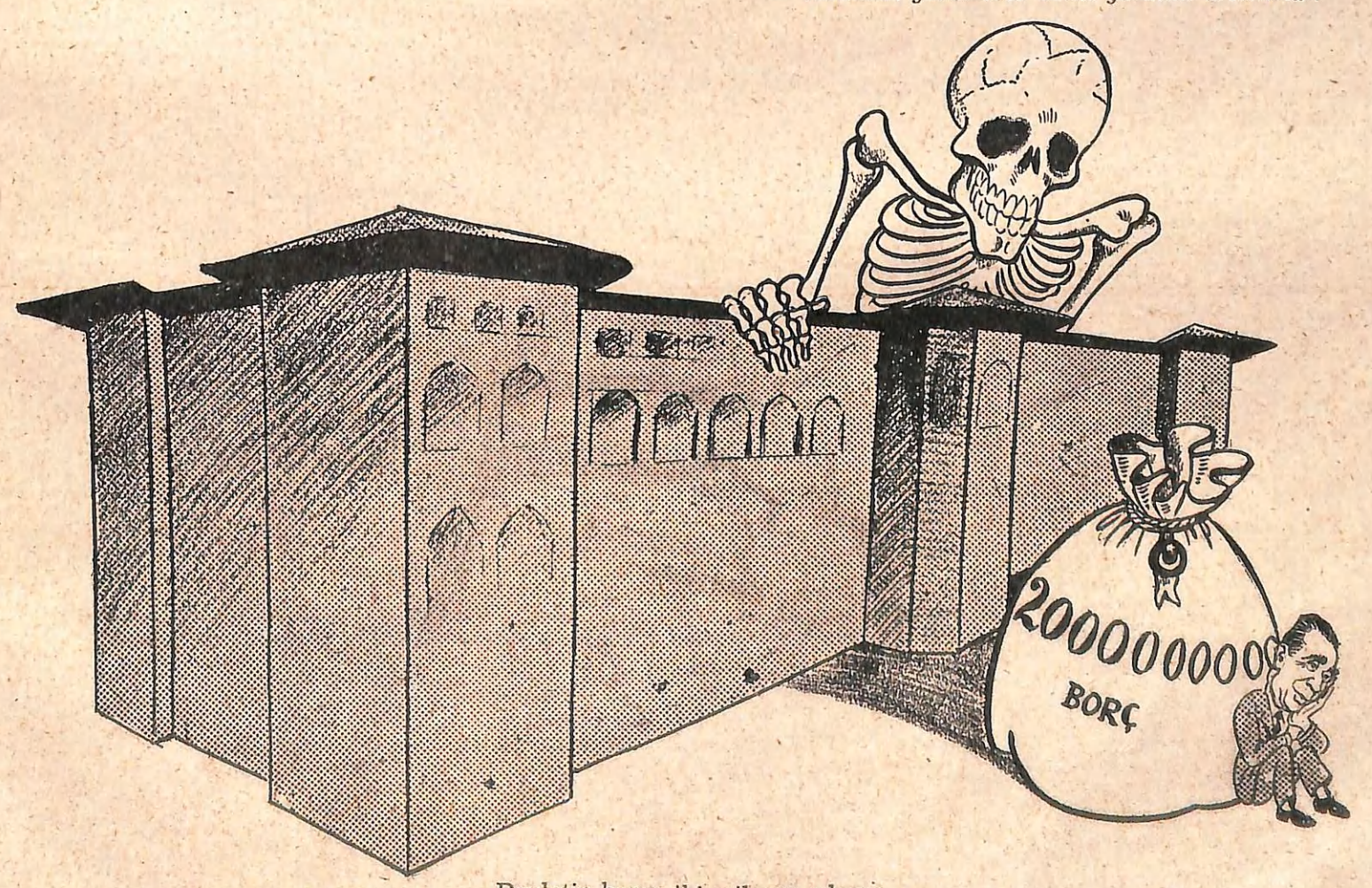

Devletin borcu iki milyara çıkmış
Eski Düyunu umumiye — Geleyim mi?!

Nezaket bâbında

Yazan: PALAZ

Herkesin kendine göre bir nezaket anlayışı var. Meselâ müfrit naziklerden Abdülhak Şinasi Hisar üstadımız Fransanın meşhur Sen nehrine, bir türlü «Sen» diyemez hep «Siz» dermiş. Garip olmakla beraber bu nev'i şahsına münhasır bir nezaket telâkkisidir. İkinci bir misal de şu : Seneler geçti unutmadım. Adada bir yaz gecesiydi. Ressam Çallı İbrahimle Şemsi Muhtar arkadaşımız şiddetli bir münakaşaya tutuşmuşlardı. Türlü kusurlarına rağmen hiç de kaba bir adam olmıyan bizim Şemsi, bir aralık hiddet arasında şöyle bağırmıştı:

— Sus ulan üstat!

Burada «ulan» kelimesindeki kabalıkla «üstat» kelimesindeki incelikten doğma yine bir acayip nezaket yok mu? Böylece insan nazik olmak için bazan kabalıklar yapmak mecburiyetinde kalıyor. Size yeni bir hikâye anlatayım:

Malûm ya dünya efkârı bilhassa son zamanlarda Rusyanın aleyhine döndü. Herkes Ruslardan müşteki. Bu vaziyeti gören Sovyetler hükûmeti, Rusların iyi insanlar, nazik insanlar olduklarını bütün dünyaya anlatmak ve tanıtmak maksadile bir «Nezaket haftası» yapmaya karar verir. Hazırlıklar yapılır. Hafta Stalin Yoldaş'ın bir nutkiyle açılacak. O gün Moskovada meşhur Kızıl meydanda bütün Kolkozlar, Molkozlar ne kadar Sovyet teşkilâtı varsa sıram sıram dizilirler. Ben diyeyim yüz bin, siz deyin iki yüz bin adam. Stalin söze başlar:

— Pek muhterem baylar bayanlar! Size ilk defa böyle hitap ediyorum. Çünkü bugün «Nezaket haftası» nın ilk günüdür. Biz bütün dünyaya.....

Sözlerinin tam burasında koskoca meydanın bir köşesinden hapşuuuuuu diye şiddetli bir aksırık duyulur. Stalin fena halde sinirlenir ve sözünü keserek sorar:

— Kim aksırdı?

Cevap yok.

— Son zamanlarda kocanla kavga etmiyor, birbirinizle fevkalâde iyi geçiniyormuşsunuz. Buna çok memnun oldum!

— Kavga etmediğimin sebebi artık birbirimizden ayrıldık da ondan.

— Kim aksırdı?

Cevap yok.

— Son olarak soruyorum, aksıran kimdi?

Ve yine cevap alamayınca kürsünün hemen altındaki muhafızlara emir verir:

— Birinci sırayı temizleyin!

Bir makinelitüfek ateşi. Birinci sıra olduğu gibi yere serilir. Stalin tekrar eder:

— Kim aksırdı?

Cevap yok. Aşağıya bir emir daha. İkinci sıra da cansız yere yıkılır. Ve böylece üçüncü sıra da makinelitüfek ateşinden geçirildikten sonra Stalin Yoldaş'ın tekrar ettiği ayni suale köşeden cılız bir adamcağız cevap verir:

— Ben aksırdım efendim.

Ve Stalin derhal ona doğru döner, gayet hürmetkâr bir tavırla yerlere kadar eğilir:

— Çok yaşayın aziz vatandaşım, der ve nutkuna devam eder.

Hikâye bu. Şimdi burada Stalinin kabahati var mı? Adamcağıza kırk yılda bir nezaket izhar edecek fırsat veriyorlar. Ne yapsın? O da vurarak öldürerek kendi başının çaresine bakıyor.

Velhasıl tuhaf şeydir. Nezaket de hürriyet gibi bir şey oldu. Uğrunda ne kanlar dökülüyor!

SALON

Bütün okuyucularının takdirini kazanan ve her sayısında memleketin en büyük şöhretlerini bir araya toplıyan bu mecmua, ayın 1 inci ve 15 inci günleri çıkar.

SALON, büyük şair Yahya Kemal'in her sayısına bir şiir verdiği en büyük Türk mecmuasidir.

SALON, her okuyucuya hitap eden çok zarif bir mecmuadır. Mutlaka okuyunuz.

Bin "Evet„, bir "Hayır„!

Bir dühuliye kartı elde edince ben de
Bütçe tartışmasına güç yetiştim geçende.
Bitirmişti Maliye Bakanı sözlerini,
Hasan Saka çevirdi beriye gözlerini.
Hitabet kürsüsüne çıktı Adnan Menderes,
Dedi iki taraf da birbirine: «Sesi kes!»
Demokratlar sözcüsü bir hayli nükte buldu,
Kürsüden bülbül gibi şakımaya koyuldu:
«Diyorlar ki bütçemiz hem samimî, hem de denk
Borçların faizleri sarkıyor hevenk hevenk!
Yedi Eylûl yediye çıkardı Altıoku,
Yüz tuttu erimeye bizim altın stoku!
Başladı bankalardan çekilmeye dövizler,
Doğrusu, kırkı aştı kırdıkları cevizler!
İleri sürdükleri ucuzluk vaadi hani?
Ümitler münkesirdir, emeller de münhani!»
Sözcü esirgemeden nefesini tüketti.
Sözünü bitirince Saka terennüm etti:
«Tatlı dille güler yüz epeyce kaza savar;
Niçin inkâr edelim? Arkadaşın hakkı var!»

Sonra Osman Nuriyle Fuat Hulûsi çıktı,
Adliye hakkındaki fikirleri açıktı:
«Kanunlara bakarsak hâkimler müstakildir;
Ancak Bakanlığın da fermanı var: Nakildir!
Gerçi kanuna bakıp hâkimler hüküm verir;
Lâkin Bakan onları başka yere gönderir!
Ya almalı Bakanın elindeki fermanı,
Ya geçmeli yok deyip bu illetin dermanı»
Her iki sözcü sözü hedefine iletti,
Sözler sona erince Saka tebessüm etti:
«İnsanların başlıca meziyeti, akıldır;
Biz de ikrar edelim: Arkadaşlar haklıdır?»

Stadyumda top sürer gibi çıktı meydana,
Suphi Batur konuştu iç işlerinden yana:
«Halkın birinci derdi cihanca malûm: Geçim.
Var mı ikincisini sormaya hacet? Seçim!
Bir yanda eşya, gıda fiyatları askıda;
Bir yanda hür düşünen vatandaşlar baskıda...
Kanunların birkaçı antidemokratiktir,
Milletin ayağını sıkan bir dar patiktir!
Bir ayak evvel bunun bakarak çaresine
Vermeliyiz milleti millet idaresine!»
İşler nasıl görülür? Bir de onu öğretti;
Sözünü bitirince Saka tekellüm etti:
«Cedlerimiz demiş ki akl için tarik birdir;
Neden ısrar edelim? Bunlar doğru fikirdir!»
Merak oldu, doğrusu, bana onun bu hali;
Arabaya binerken yetiştirdim suali:
«Her sözü bir evetle hemen tasdik edersin;
Acap, sayın Başbakan, ne zaman hayır dersin?..»
Beğenirsin sözüme nasıl cevap verseler?
«Hayır derim ben ancak yerimi isterseler!»

DELİ OZAN

— Sizi daktiloluga kabul ediyorum, merak etmeyin, istikballi iştir..

— Ya... Bekâr mısınız?!

—Köyümüze doktor göndereceklermiş..

— Deme, gayri kendi kendimize ölmiyeceğiz, desene ağa!

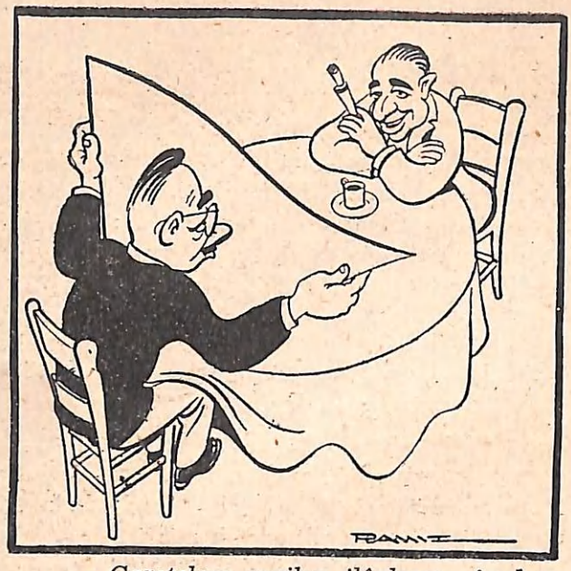

— Gazetelere verilen ilânların faydası var mıdır?

— Vardır, vaktiyle, mağazaya bir gece bekçisi aradığımıza dair ilân vermiştim, aradan bir gün geçmedi... Mağaza soyuldu!

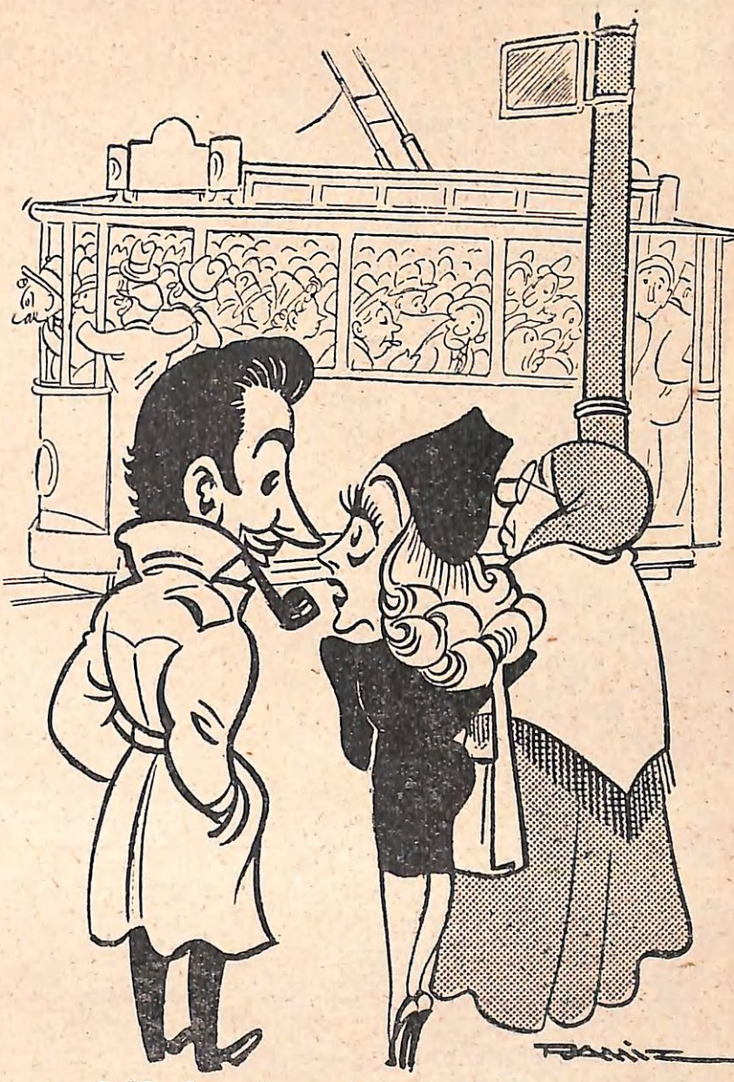

— Delikanlı — Bayan, binmeden sorayım, gıdıklanma huyunuz var mıdır?!

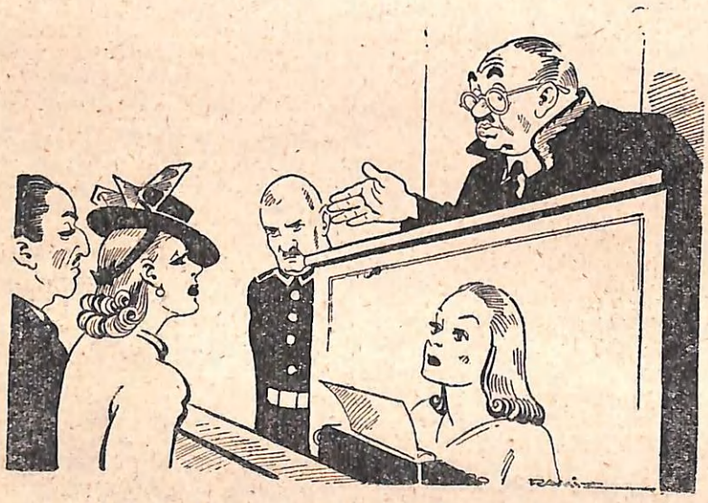

Hâkim — Bundan evvel mahkûmiyetiniz var mı?

Erkek — Evet efendim, bir kere daha evlenmiştim!

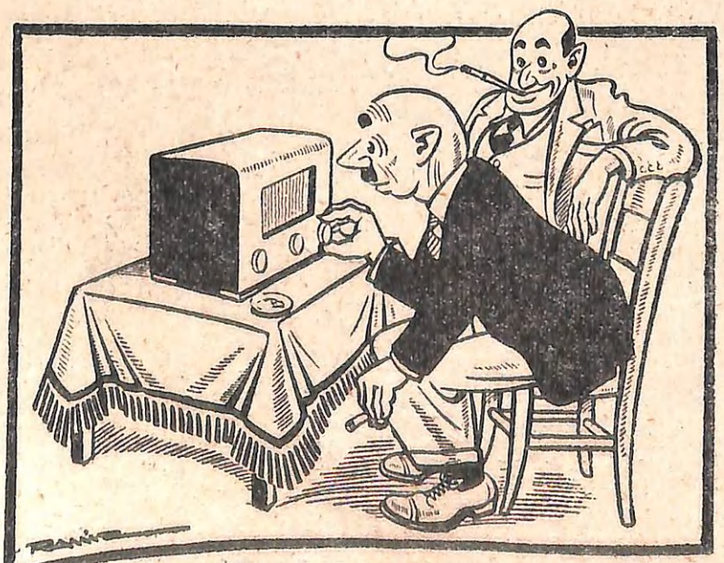

— Yurttan sesler...

— İnanma, ah, of olmadan yurttan sesler olur mu?!

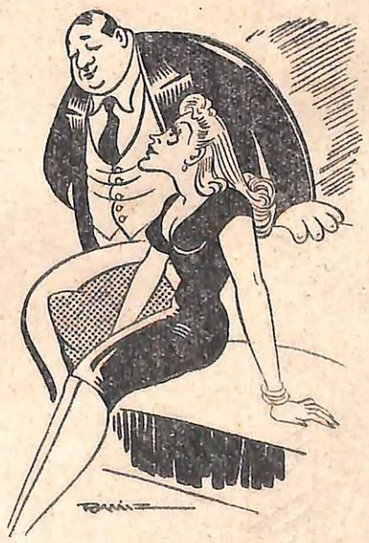

Kadın — Hani evlenince bana modern bir hayat yaşatacaktın?

Erkek — Daha ne istiyorsun, radyon, frijiderin, otomobilin, âşıkın hepsi var. Üstelik gırtlağımıza kadar da borç içindeyiz ya!

— Aman ses çıkarma, bir muamma halletmek üzere...

— Fal kitabı mı?

— Hayır, hayır... Yeni terimlerle yazılmış bir kitap!

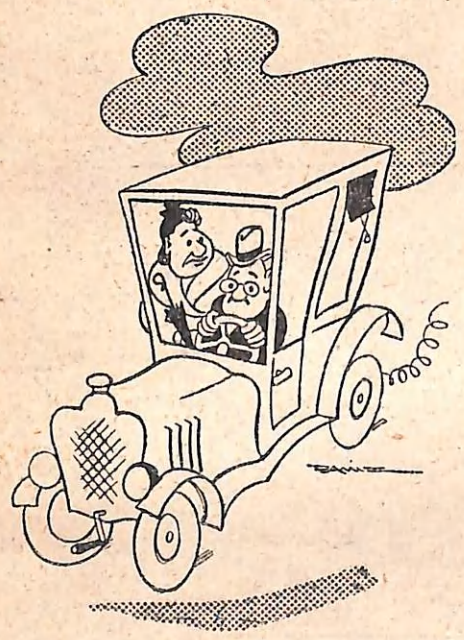

Kadın — Yeni otomobil aldık diye nazardan çatlatacaklar, bir at nalı al da arabamızın bir yerine asalım!

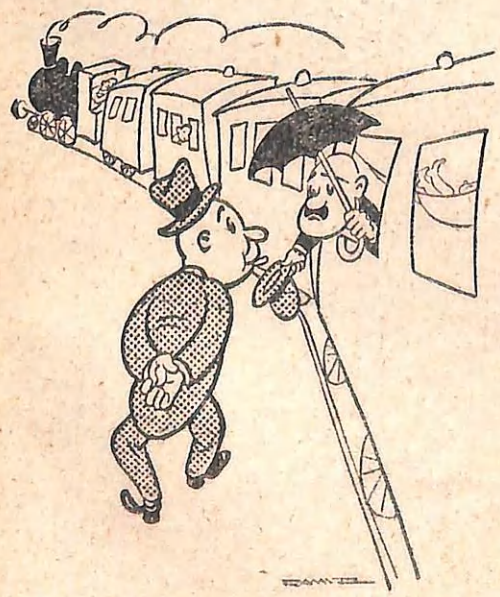

— Güle güle, yataklı ile mi gidiyorsun?

— Hayır, salıncaklı ile!

— Alçak, Kizimi kucağında yakaladim, şimdi ne yapacaksin bakalum?

— Sen biraz dışarı çık, ben yapacağımı bilirim!

— Kendimi kimyakere gösterdim: Tahlil dedi.. Röntgenciye gösterdim: Röntgen dedi.. Operatöre gösterdim: Ameliyat dedi. Dişçiye gösterdim: Çekmeli dedi.. Sen ne dersin?

— Madem ki doktorların eline düşmüşsün, ben de dişçi gibi çekmeli derim!

Meyhaneci — Maşallah.. Senin gibiler yumruk mezesiyle içerler..

Sarhoş — Kibarlar da öyledir amma onlar mezeyi evde yerler!

Inan name!

— Yunusla beraber —

(Topçuoğlu) rüya görmüş
Düşü hayra yoran benim...
Denize seccade sermiş
Sırçadan köşk kuran benim...

*
* *

Bilmeden işin demini
«Etmeyin sözün kemini»
Şu hayat cehennemini
Cennet edip giren benim...

*
* *

Lâfı mı olur kalayın
Beş on ton kahvenin çayın
Yüz elli bin ton buğdayın
Yolunu çeviren benim...

*
* *

«Ağız ağızdan kutludur»
Paranın yüzü tatlıdır
Kadayıf iki katlıdır
Kaymağını süren benim...

*
* *

Ekmeği yoksa herkesin
Millet ballı börek yesin
Cemaat ne derse desin
Tekbiri getiren benim...

*
* *

(Esnaf - ahali) kasası
Size mi düşmü tasası?
Cihanın anayasası
Kârdır kâr ettiren benim...

««Söz olur keser savaşı»
«Söz olur kestirir başı»
Süzerek zehirli aşı
Türlü helva karan benim...

*
* *

Yedi Eylûl bir fasıldır
Gizli kalması asıldır
Perdenin ardı nasıldır?
Büyük sırra eren benim...

Şarap nedir viski nedir
Eski nedir püskü nedir
Mösyö (Staviski) nedir
Buna cevap veren benim...

*
* *

Korkmayın sözlü sorudan
Deve geçirdim borudan
Yaşı ayırmam kurudan
Ateşi söndüren benim...

*
* *

Su kattım pişmiş aşına
Bakmam gözünün yaşına
Demokrasinin başına
Asıl çorap ören benim...

*
* *

Bankada dokuz doğurdum
Çimentodan harç yoğurdum
Hürriyete pusu kurdum
Ufukta beliren benim...

*
* *

Ne bir ses var ne bir nefes
Allah bes baki heves
Bak sustu (Adnan Menderes)
Defterini düren benim

*
* *

(Nihat Erim) i sindiren
Paşayı attan indiren
Muhalefet sevindiren
Devrilen, deviren benim...

Ne hayır bilirim ne şer
Müstebittir tab'ı beşer
Kentli'ye haltetmek düşer
Hakikati gören benim...

*
* *

Ah şu Eylûlün yedisi
Bahtımın kara kedisi
Âlemin dedikodusu
Bitmiyor deliren benim...

*
* *

İnan (Atıf İnan) bana
Karada yok ölüm sana
Yamansın bilginden yana
Bilen ben, bildiren benim...

Müstensihi :
KOCAYÖRÜK

— Milletvekilleri gibi berberler de traş ücretlerine zam istiyorlarmış...

— Traşın fazla para ettiği nihayet anlaşıldı desene!

— Bubam davarları satıp İstanbula getcek..

— İh, benim de gitcek emme hacıağa deyolamış da getmeyo!..

MANiLER

Geldi işte yeni yıl
Her taraf pırıl pırıl
Fakat ne yazıktır ki
Halk efendi pek tırıl

*
* *

Bu ay, otuzbir çeker
Zam alanlar yer şeker
(Nihat Erim) çaldıkça
Dans eder (Recep Peker)

*
* *

Tavuk gitti, kaz geldi
Davul bitti, caz geldi
Ayda dokuz yüz lira
Saylavlara az geldi

*
* *

Set yıkar köstebekler
Aldırmaz mübarekler
Arttı ya sen ona bak
Yolluklar, ödenekler

*
* *

Taşıtlar almaz para
Binerler besbedava
Öyledir de ne için
Alınır üç bin lira

*
* *

Kebab yandı, şiş yandı
Aç gözlüler aldandı
Bir ufacık taş ile
Koca deniz bulandı

*
* *

Hey (Feridun Düşünsel)
Hele biraz beri gel
Söyle, neden yetişmez
Ayda sana bin papel

*
* *

O doğrudur, bu yalan
Fili yutmaz bir yılan
Zam için oy vermiştir
Derlerse kanma, (İnan)

*
* *

— (Sökmensüer) derede?
— Bez yıkıyor derede!.
— (Fazıl) nasıl, ne yapar?
— Zam bekler pencerede!

*
* *

Her şey gayet pahalı
Yürekler hep yaralı
Artık satıp savacak
Ne kilim var, ne halı

İnce ele, sık doku
Al nişanı, at oku
Gel de ey (Nazmi Keşmir)
Biraz iktisat oku

*
* *

Ağalar! gözü açın
Yemem diyenden kaçın
İyi seçin buğdayı
Sonra tarlaya saçın

*
* *

Karamanın koyunu
Sonra çıkar oyunu
Şu (Yücel) in nedense
Ölçemedim boyunu

*
* *

Ebced, hevvez, kelemen
(Süreyya Örgeevren)
Düşünce beybabası
Kalkamamış yerinden

*
* *

(Sılay) sever alayı
(Kaplan) basar kalayı
Suyu saman altından
Yürütür (İncedayı)

*
* *

Olma oğul, avanak
Ayıp değil çalışmak
Ödenek az gelirse
Çekil, başka işe bak

*
* *

Kış geldi gitme (Kars) a
Çal sazı, topla parsa
Otur ye, çıtır çıtır
Duyurma fakat (Pars) a

*
* *

Gidene ağam derler
Gelene paşam derler
Umdukları olmazsa
O, benim maşam derler

*
* *

Dibi yok takamızın
Suyu yok (Saka) mızın
İki ucu bir yere
Gelmiyor yakamızın

Biletcinin derdi

Yazan: İstanbullu

Eski bir mektep arkadaşımdı. Çok çile çekmiş, hayli sürünmüştü. Üzerinde Tramvay şirketinde çalışanların üniformasını görünce, evvelâ, iş bulduğuna sevindim.

— Tebrik ederim, dedim. hangi kısımda çalışıyorsun?

Deryadil bir tavırla gülümsedi:

— Biletçiyim.. dedi.

— Nasıl memnun musun bari?

Meğer ne de çok derdi varmış. Keşke sormasaydım. Bir ağzını açtı ki, sormayın..

— Memnun olmasına olacağım amma, dedi. Şu müşterilerden rahat yok ki.. Onların gözünde biz, sadakai muntazama ile geçinen çöpçülerle bekçilerden sonra gelıiriz. Malûm: Aldığımız talimat dolayısile tramvayı veya otobüsü balık istifi yolcu ile doldurunuz. Bu yüzden de bizim, ödeneksiz bir ek ödevimiz vardır ki, o da, yolcuların arasından sıyrılabilmek için sabahtan akşama kadar Pilevne kahramanı Gazi Osman paşa gibi cephe yarmaktır.

Derin bir nefes aldı:

— Ah, ah! dedi. Bir biletçi olsan da, şu yolcuların halini, bir yakından görebilsen. Allahım nasıl da paralel zincirlenirler hayret edersin. Her kadının arkasında bir erkek. Bunları sökmek için harcadığımız kuvveti, değme Fort otomobilinin motöründe bulabilirsen aşkolsun.

Gülümsedi:

— Bazıları, dedi. Anadan doğma salak tavrına bürünürler, kulaklarının dibinde kırk defa: «Bilet!» diye bağırsan, duymamazlığa gelirler. Bazıları, çok mühim plânlarla meşgullermiş gibi, gözlerini pencereden dışarıya dikerler, yürümiyen inatçı eşeklere yapıldığı gibi, sırtından dürtmezsen bilet parasını koparamazsın. Kimi sanki,dün gece sabaha kadar çocuk sallamıştır. Gözleri uykudan kapanır. Kimi on beş kuruş yerine on kuruş verir; kimi 25 kuruş toslar, lira üstü ister. Yolcu vardır: Kadınsa erkeği, erkekse kadını kestireyim, derken parayı boşa bırakır, eğilir toplarsın.

Derin bir iç çekti:

— Ah, ah! dedi. Dert bir değil ki... Ya, o kontrollerin cart curtunun üstüne tuz, biber eken yolcu hiddetleri! Kendilerinden küçüğüne çatmak tertibinden bize ağız bozacakları yerde, Belediye reisine sunturluyu bassalar ya! Sonra bir şeye hayret ediyorum: Biletçiliği yaptığımız yerler, sanki otobüs, tramvay değil de, keenne rical salonu. Elini sallasan büyük adama çarpacak! En mânasız lâflarına itiraz edecek olsan, şöyle çingene tefi gibi kendilerini bir geriyorlar ve arkasından soruyorlar: «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?» Hay senin kim olduğunu mahalle imamı ile mezarcı Mahmut ağa bilsin!

Öyle enayi dümbelekleri var ki:

— Buradaki durağı niye kaldırdınız?

— Şu pencereyi yaptırmaz mı insan?

Diye bize horozlanırlar.

Ağzından saçılan tükrükleri sildi:

— Kimse birbirine: «Yürü efendi!» demek cesaretini göstermez de sanki değnekçi imişiz gibi bize bağırırlar : «İleri alsana biletçi!» Dışarıda kalanlar: «İçeride dünya karar yer var!» diye köpürür, baston sallar. Kendilerini gümrükten mal kaçırır gibi içeri atanlar: «Biletçi daha ne alıyorsun, boğacak mısın bizi?» diye ter ter tepinir...

Gözlerimin içine baktı:

— Velhasıl kardeşim, dedi. Lâ rahate fiddünya!

BİR TAVZİH

76 ncı sayımızın 262 nci sahifesindeki karikatürün üzerine «Ziraî Donatım Müdürü Millî Korunma tarafından mahkemeye varildi» cümlesi yanlışlıkla konmuştur. Mahkemeye verilen Devlet Ziraat İşletmeleri Kurumu Umum Müdürlüğüdür.

Ziraî Donatım Müdürlüğünden aldığımız bir tavzih mektubu üzerine bu açıklamayı yapmayı zarurî bulduk.

KISMETİNDE OLANIN

Yazan:
Hamdi Varoğlu

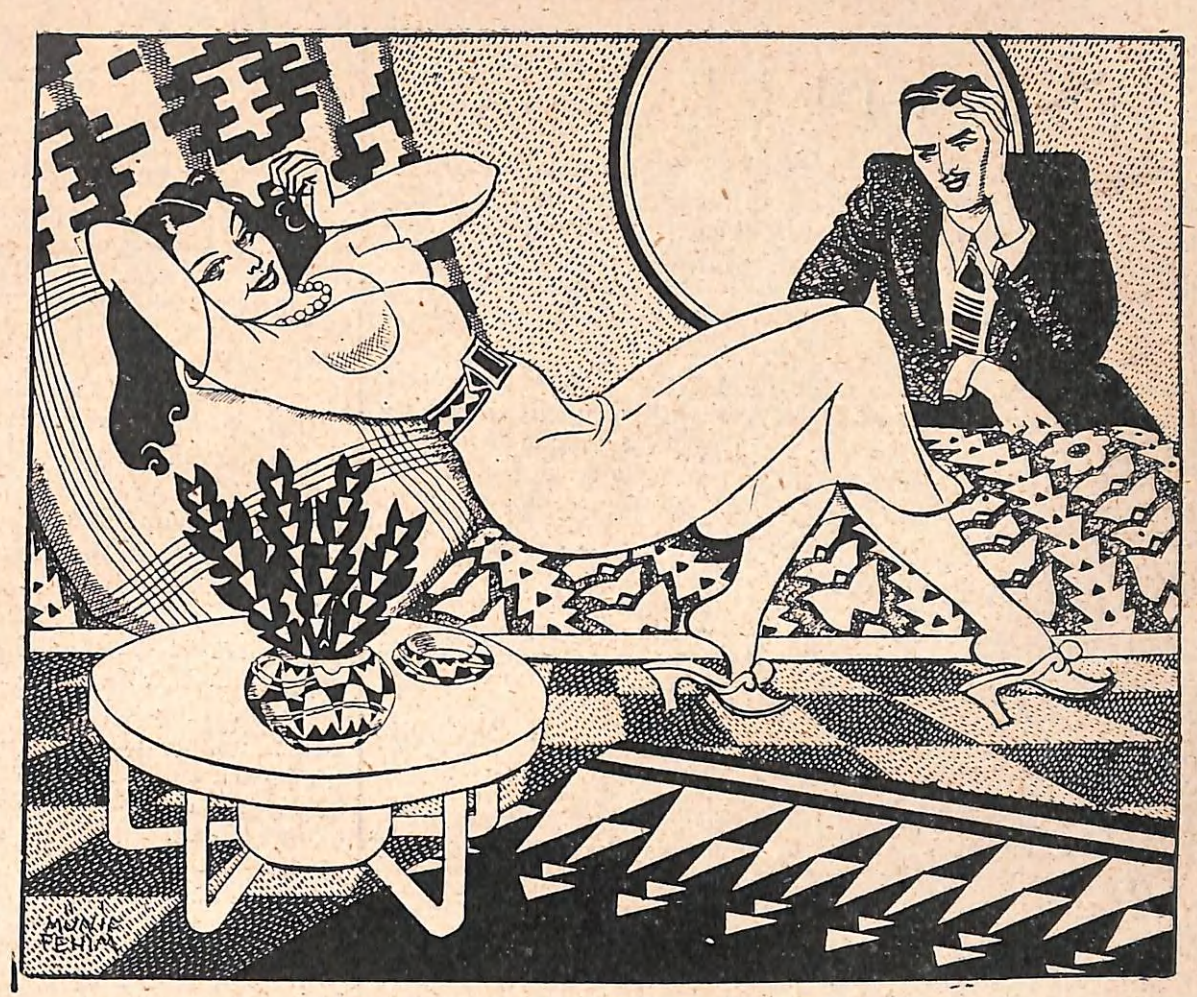

— Radyomuz kimya sohbetleri diye yeni bir servis açtı..

— Çamurdan ekmek, havadan para gibi kimyasel istihsallerle başımızın çaresine bakmak usulleri öğretecekler galiba!

TERSİNE DÜNYA

Birkaç gün evvel, Cumhuriyette okudum. Bir kaz kümesine bir tilki girmiş. Allah ne verdiyse mideye indirip karın dolduracakmış galiba. Tilki et yermi bilmem amma, kümese girmekten maksadı her halde mücevherat hırsızlığı değilmiş.

Uzatmıyalım, girdiğine gireceğine pişman olmuş. Kazlar tilkiyi bir kaz kanadına almışlar ki sormayın. Boğup öldürmüşler zavallıcığı.

Bütün geleneklerin ve göreneklerin, bize aptallık timsali diye öğrettikleri, badi badi yürüyüşiyle, tek ayak üstünde duruşiyle, bozuk düzen sesiyle sahiden de pek andavallı bir mahlûk olan kaz, kurnazlığın, sinsiliğin, dubaracılığın senbolü olan tilkiyi nasıl kafese koyar? Dünyanın tersine döndüğüne gelin de inanmayın. Hem öyle döndü ki, kazların tilkiyi boğmaları bir şey mi, kasaplar narhtan ucuza et satmağa karar vermişler dense; Zonguldakta, memleketi sittin sene idare edecek kömür madeni bulunduğu nihayet anlaşıldığı için kışın fakir fıkaranın kömürle ısınmasına kimse ses çıkarmıyacakmış dense; milletvekilleri, bir celsede karar verip maaşlarına ekledikleri zamdan, yine ayni sür'atte bir kararla vazgeçmişler dense, ona bile inanmak lâzım.

— Geçmiş olsun, refikanız hanım konserde mütemadiyen öksürüyorlardı, soğuk mu aldılar?

— Hayır, bugün yeni bir şapka aldılar!

ESKİ TOPRAK

Süt beyaz sakallı, gözlerinin içi ışıl ışıl, yüzü pespembe bir ihtiyardı. Beli bükülmemiş, cildi kırışmamış, yürüyüşü tontonlaşmamıştı. Arkadaşıma gösterdim.

— Tanırım, dedi, tam doksan yaşındadır.

— Şaştım. Ayni zamanda, bu pürsıhhat ömre imrendim doğrusu, dedim.

— Hiç şaşma, eski toprak.

Arkadaşımın hakkı vardı. Eski toprak başka şeydi. Eski toprağın zerzevatiyle beslenen, eski toprağın çiçeğini koklıyan, eski toprağın suyunu içen vücutlar, eski mobilye gibi, hattâ içine kurt düşse, kolay kolay yıpranmıyor. Eski topraktan yapılan Göksu testisi bile, şimdiki frijiderle yarış ederdi.

NAYLON

Galiba Amerikan yardımı ithal malları arasına karışıvermiş bir Amerikan yeniliği olacak. Doktorlarımızın henüz adını koyamadıkları bir hastalık çıktı. Oradan gelmiş. Yüksek ateşle başlıyormuş, insanı günlerce hırpalayıp, hararetin şiddetinden cinnet nöbetleri geçirecek hale soktuktan sonra, kendiliğinden geçiyormuş. İlâcı da, hani şu yedi derde devâ Penisilin var ya, işte o.

Bu Amerikalılar, sahiden şaşılacak insanlar. Daha hastalık çıkmadan ilâcını buluyorlar. Zira, adı konmıyan hastalığın mahiyetini Amerikalı doktorlar da bilemiyorlarmış.

Bu öyle bir hastalıkmış ki, vücudun neresine girdiği, mikrobu olup olmadığı, ne tarikle gelip nasıl gittiği malûm değil. Maamafih, halk, buna isim takmış bile: Naylon.

Pek münasip. Bir kere, Amerikadan geliyor. Sonra, Amerikadan gelip, cammıdır, iplik midir, ipek midir, kâğıt mıdır belli olmıyan, kayış olup bele sarılan, tarak olup başa musallat olan, çorap olup baldırı sıkan naylon gibi, ne idüğü belirsiz, sırnaşık, yılışık bir şey.

FIKRALAR

Huy

Şehrin meşhur çapkınlarından biri, yine şehrin meşhur simalarından bir kadına kompliman yapıyordu:

— Vallahi, hanımefendi, İstanbulun en güzel kadını sizsiniz...

Kadın güldü:

— İnanmam, dedi. Siz hakikaten böyle düşünmseniz bile nezaket icabı söylersiniz...

Delikanlı cevap verdi:

— Fakat ben böyle söylemesem bile siz tabiat icabı öyle düşünürsünüz...

Kibar muamele

Nizamettin Nazif, bir arkadaşiyle beraber giderken kibar serserilikleriyle tanınmış birisiyle karşılaştı. Hoşbeşten sonra kibar serseri son macerasını, yani cebinde birkaç lira ile bir gece en lüks otelde nasıl kaldığını anlatmaya başladı:

— İnanmazsın, birader, dedi. O gece lort gibi yedim, içtim, sabaha kadar da mışıl mışıl uyudum. Ertesi sabah, hesap puslası geldi...

Nizamettin Nazifin yanındaki arkadaşı:

— Ve seni tutup arka kapıdan sokağa attılar! diye onun sözünü tamamladı.

Nizam güldü:

— Deli misin, yahu! dedi. Onun gibi şık, zarif bir adama hiç öyle muamele edebilirler mi? Ön kapıdan atmışlardır!

Üslûp

Kitapçı, Esat Mahmut Karakurt'un getirdiği müsveddeleri okumuş, cevabını veriyordu:

— Mevzunuz güzel. Fakat üslûbunuzda çok çetrefil bir ifade var. O şekilde yazmalısınız ki dünyanın en ahmak adamı bile baştan başa anlıyabilsin.

Esat Mahmut, ciddî bir tavırla sordu:

— Eserin hangi kısımlarını anlıyamadınız efendim?

Hamarat

Üç arkadaş bir araya gelmişler, yılbaşını nasıl geçirdiklerini, aldıkları hediyeleri anlatıyorlardı. İçlerinden biri:

— Karım, dedi. Bana mektup açmak için bir fildişi bıçak almış.

Biraz sonra, öteki arkadaşına sordu:

— Karın sana bir şey almamış mı?

Diş doktoru Feyzullah Doğruer söze karıştı:

— Onun karısı, dedi. Hamarattır. Ona gelen mektupları bizzat kendisi açar!

Hâkipây

Çapkınlığı ile meşhur bir delikanlının bir kıza tutulduğu söyleniyordu. Arkadaşı ona rastladığı vakit sordu:

— Doğru mu yahu? Hakikaten seviyor musun?

Çapkın:

— Ne demezsin, birader! dedi. O kadar seviyorum ki âdeta tapınıyorum. Bastığı yere kendimi atıp uzanmak istiyorum...

Arkadaşı başını salladı:

— Anladım, dedi. Büyük bir apartımanı var demek!

Maksat

Hacıağa, modern hayata alışmıştı. Arkadaşına anlatırken:

— Lüküs apartumanda oturuyom, sabahları havyar yiyom, ahşamları irakı içiyom, diyordu.

Arkadaşı:

— A be ağa, dedi, ne haltediyorsan ediyon, bunlarlan öğünmekte mâna var mı?

Hacıağa cevap verdi:

— Peki amma, öğünmedikten sonram bunları yapmah neye yarar ki!

Derinlik

İsmail Habip bir ahbabını ziyarete gitmişti. Orada eski tanıdıklarından iki zatı daha gördü. Pek memnun oldu:

— Ne vakit var ki, dedi. Böyle bir araya gelmemiştik.

Konuşmağa başladılar. İçlerinden biri torununu methede ede bitiremiyordu:

— Görseniz ne zekî şey, diyordu. Mütemadiyen okuyor. Bilhassa derin kitapları okumaktan zevk duyuyor.

Ev sahibi merakla sordu:

— Ya! dedi. Meselâ, bu derin kitaplar nedir?

İsmail Habip söze karıştı:

— Ne olacak? dedi. Meselâ: «Deniz altında yirmi bin fersah...» filân olacak!

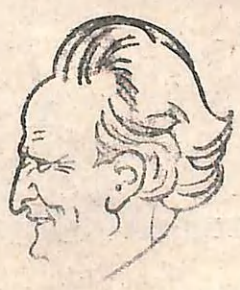

Yarım kalmış

Üstat Çallı İbrahime bir arkadaşı yılbaşı sabahı rastladı. Üstat hâlâ yalpalıyordu: Arkadaşı:

— Ayıp doğrusu, dedi. Böyle yarı sarhoş bir halde sokaklarda dolaşmaya utanmıyor musun?

Çallı gülümsedi:

— Ne yaparsın, birader! dedi. Param daha fazlasına yetişmedi...

Maç

Memur, resmî bir tahkikat için bir eve gelmişti. Kapıyı açan hizmetçiye:

— Aile reisi ile görüşmek istiyorum, dedi.

Hizmetçi:

— Buyurun, biraz bekleyin, diye cevap verdi. Beyle hanım içeriki odada bunun münakaşasını yapıyorlar. Şimdi belli olur.

Bol keseden

(Tan) matbaası sahibi Halil Lûtfi Dördüncü, uzun zamandanberi yanında çalışan bir memurdan pek memnundu. Sene sonu bilânçoları hazırlanırken memurunu çağırdı:

— Yavrum, dedi. On beş seneye yakın bir zamandanberi benim yanımda çalışıyorsun. Eksik olma. Her hâlinden memnunum. Çalışkansın, namuslusun, beceriklisin. Buna karşı bir mükâfat olmak üzere, sene başından sonra seni: «Bey» diye çağıracağım!

Hayret

Yılbaşı akşamıydı. Onu da yakın bir arkadaşı evine dâvet etmişti. Saat sekizde ziyafet sofrasına oturmuş bulunacaktı. Fakat işi çıktı, gecikti. Tam bir buçuk saat rötarla gitti. Bir de ne görsün? Rakı şişesinin dibi meydana çıkmış.

Ev sahibi sordu:

— Şişeye niye öyle dikkatli bakıyorsun?

Misafir boynunu büktü:

— İcine bir sinek düsmüş, dedi. Nasıl boğulmamış? Ona bakıyorum!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul teyze sinemada

Tombul teyze — Affedersiniz, biraz kalkar mısınız?

Seyirci — Biletinizi mi kaybettiniz?

Tombul teyze — Hayır, kocamı kaybettim, altınızda kalmasın diye merak ediyorum!

TİTİ POSTASI

Maçka : Zerin Yaprak

S — Sayın teyzeciğim, yeni yıla siz de fenerleri söndürerek mi girdiniz?

C — Hayır efendim, kıymetli şeylerimizi yabancılara kaptırmamak için ışıkları ve gözlerimizi açarak girrik!